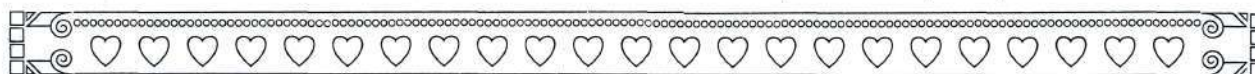

tiskano švedsko sv. pismo itd. Nedaleč odtod so razgrnili kitajske, tibetanske, siamske, indijske in arabske rokopise. Po sosednjih omarah so zbrali knjige, lastnoročna pisma in podpise zgodovinsko imenitnih oseb, zlasti švedskih vladarjev: nemško pismo Gustava Adolfa iz l. 1612., ki se je ohranilo prav dobro; latinsko pismo njegove hčere Kristine; pisma vseмогоčnega državnika Axel Oxenstjerna, ruske carice Katarine II., Lutrova, Melanhtonova, Schillerjeva, Goethejeva, Voltairejeva, kakor tudi pisma raznih švedskih učenjakov in pisateljev; lastnoročno pisane Mozartove skladbe; pisma francoskega mar-

šala Bernadotta, ki ga je kralj Karel XIII. posinovil; temu naljubo se je poluteranil, da je za njim zasedel švedski prestol kot Karel XIV. Ivan; on je tudi začetnik sedaj vladajoče švedske vladarske rodovine Bernadottovcev.

Te drobtine sem si zabeležil v naglici; ker je poldan že odbilo, je uradnik komaj čakal, da se me je iznebil. Mimogrede sem opazil, da zapirajo sobo z močnimi železnimi vrati, okna pa so zavarovana z debelim železjem, da jim kdo ne ukrade dragocene zbirke. Za slovo mi je podal uradnik vizitko z naslovom: Dr. Andersen, kralj. knjižničar.

(Konec.)

Rekonvalescent.

Zložil G. Koritnik.

O sreča, zdravje, ti si kakor kralj,
ki kopno ga časti, slavi ga ocean,
v kraljestvo tvoje sije večni dan
od solnc plamtečih nedosežnih dalj ...

Kjer raste cvet, kjer potok žubori,
kjer v lesu molk z zvezdami govori,
kjer hrepenenje goni mlada srca v svet,
carstvuje moč mladosti moje cvet!

O gledal sem te, blede tetka smrt,
in videla si, da se nisem bal —
roke na prsih sem se nem smehljal —
nā, vzemi me, bolan sem in potr ...

A vstal sem spet, ponosen, čil in smel
kot orel, ki ga dvignil je v višave strel,
zadel ga ni, le ranil mu ponos —:
Za mano zdaj, če v letu si mi kos!

Domovje moje, sreča mladih dni,
kakó te ljubim, solnce in prostost,
na nebu mojem, kar jih zvezd gori,
ti prva si, ki venčaš mi mladost!

Visoko, daleč duh moj koprni,
višine meri, ki jih zmore sam,
na smeli poti bratje ste mi vsi,
ki v boli in ponosu vas spoznam!

Na oceanu.

Zložil G. Koritnik.

Ocean šumi, ocean buči,
škripljejo, šibé se slaba vesla —
v duši je temá, dvojba v srcu tli —
o bodočnost, kaj mi boš prinesla?

Šumni ocean, ali nam odpreš
onkraj svojih mej novi svet pristana,
kjer se vrne mir, sreča, paradiž
v srca varana, trudna, razdejana?

Šumni ocean, ali v tvojem dnu
čaka nas pogin med pozabljenimi —
kjer šumenje vod moti mrtve v snu
krati solnce jim, ki žari nad njimi?

Molči ocean, misel kruta spi!
Dalje, dalje v svet, nade, hrepenenje!
Težko tistemu, ki se prebudi,
preden lastna moč vzdrami ga v življenje!

